

32001L0097

L 344/76

JURNALUL OFICIAL AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE

28.12.2001

**DIRECTIVA 2001/97/CE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI
din 4 decembrie 2001
de modificare a Directivei 91/308/CEE a Consiliului pentru prevenirea utilizării sistemului financiar în
scopul spălării banilor**

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 47 alineatul (2), prima și a treia teză și articolul 95,

având în vedere propunerea Comisiei ⁽¹⁾,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social ⁽²⁾,

hotărând în conformitate cu procedura prevăzută în articolul 251 din Tratat ⁽³⁾, având în vedere proiectul comun aprobat de Comitetul de conciliere la 18 septembrie 2001,

întrucât:

- (1) Este oportun ca Directiva 91/308/CEE ⁽⁴⁾, denumită în continuare „directiva”, unul dintre principalele instrumentele internaționale de combatere a spălării banilor, să fie actualizată în conformitate cu concluziile Comisiei și cu solicitările exprimate de Parlamentul European și de statele membre. Astfel, directiva nu ar trebui să reflecte doar cele mai bune practici internaționale în materie ci, de asemenea, ar trebui să stabilească în continuare un standard înalt de protecție a sectorului financiar și a altor activități vulnerabile împotriva efectelor dăunătoare ale criminalității.
- (2) Acordul General pentru Schimbul de Servicii (GATS) permite membrilor să adopte măsurile necesare de protecție a moralei publice și măsuri prudențiale, inclusiv pentru a asigura stabilitatea și integritatea sistemului financiar. Aceste măsuri nu trebuie să impună restricții care să depășească ceea ce este necesar pentru realizarea acestor obiective.
- (3) Directiva nu stabilește clar autoritățile statului membru care ar trebui să primească rapoarte privind tranzacții suspecte de la sucursalele instituțiilor de credit și financiare cu sediul într-un alt stat membru, nici autoritățile statului membru care au responsabilitatea de a asigura respectarea directivei de către sucursalele respective. Autoritățile

statelor membre în care se află sucursala ar trebui să primească aceste rapoarte și să își exercite responsabilitățile menționate.

- (4) Această împărțire a responsabilităților ar trebui să fie stabilită clar în cadrul directivei, printr-o modificare a definiției „instituției de creditare” și a „instituției financiare”.
- (5) Parlamentul European și-a exprimat îngrijorarea privind faptul că activitățile caselor de schimb valutar („birouri de schimb”) și ale societăților de transfer de bani sunt vulnerabile față de spălarea banilor. Aceste activități ar trebui reglementate de prezenta directivă. Pentru a elimina orice îndoială în această privință, directiva ar trebui să conțină clar includerea acestor activități.
- (6) Pentru a asigura o acoperire cât mai completă a sectorului financiar este necesară precizarea explicită a faptului că directiva se aplică și activităților firmelor de investiții definite în Directiva 93/22/CEE a Consiliului din 10 mai 1993 privind serviciile de investiții în domeniul valorilor mobiliare ⁽⁵⁾.
- (7) Directiva nu obligă statele membre decât la combaterea spălării profiturilor obținute din traficul de droguri. În ultimii ani s-a manifestat tendința de a defini într-un sens mai amplu spălarea banilor pe baza unei plaje mai largi de delict principale sau secundare, reflectată, de exemplu, de revizuirea din 1996 a celor 40 de recomandări ale Grupului de acțiune financiară internațională (GAFI), principalul organism internațional de combatere a spălării banilor.
- (8) Lărgirea gamei de delict principale facilitează raportarea tranzacțiilor suspecte și cooperarea internațională în materie. În consecință, directiva ar trebui actualizată în acest sens.
- (9) În Acțiunea comună 98/699/JAI din 3 decembrie 1998 adoptată de Consiliu privind spălarea banilor, identificarea, urmărirea, înghețarea, sechestrarea și confiscarea instrumentelor și profiturilor din delict ⁽⁶⁾, statele membre au convenit ca toate delicturile grave, așa cum sunt definite în acțiunea comună, să devină delict principal în scopul incriminării spălării de bani.
- (10) Suprimarea crimei organizate, în special, este strâns legată de măsurile de combatere a spălării banilor. Prin urmare, lista delicturilor principale ar trebui adaptată în consecință.

⁽¹⁾ JO C 177 E, 27.6.2000, p. 14.

⁽²⁾ JO C 75, 15.3.2000, p. 22.

⁽³⁾ Avizul Parlamentului European din 5 iulie 2000 (JO C 121, 24.4.2001, p. 133), Poziția comună a Consiliului din 30 noiembrie 2000 (JO C 36, 2.2.2001, p. 24) și Decizia Parlamentului European din 5 aprilie 2001 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial), Decizia Parlamentului European din 13 noiembrie 2001 și Decizia Consiliului din 19 noiembrie 2001.

⁽⁴⁾ JO L 166, 28.6.1991, p. 77.

⁽⁵⁾ JO L 141, 11.6.1993, p. 27, astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 97/9/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 84, 26.3.1997, p. 22).

⁽⁶⁾ JO L 333, 9.12.1998, p. 1.

- (11) Directiva impune obligații referitoare în primul rând la raportarea tranzacțiilor suspecte. Ar fi mai adecvat și în mai mare consonanță cu viziunea Planului de Acțiune pentru Combaterea Crimei Organizate ⁽¹⁾ să se extindă interzicerea spălării banilor prevăzută de directivă.
- (12) La 21 decembrie 1998 Consiliul adoptă Acțiunea comună 98/733/JAI privind incriminarea ca delict penal a apartenenței la o organizație criminală din statele membre ale Uniunii Europene ⁽²⁾. Acțiunea comună reflectă acordul statelor membre asupra necesității unei abordări comune în acest domeniu.
- (13) Conform directivei, rapoartele privind tranzacțiile suspecte sunt elaborate de sectorul financiar, în special de instituțiile de creditare din fiecare stat membru. Există dovezi că întărirea controalelor în sectorul financiar i-a impulsionat pe spălătorii de bani să caute metode alternative pentru a ascunde proveniența profiturilor obținute din activități criminale.
- (14) În rândul spălătorilor de bani se manifestă tendința de a face apel din ce în ce mai mult la activități fără caracter financiar. Această constatare este confirmată de activitatea GAFI privind tehnicile și tipologiile de spălare a banilor.
- (15) Obligațiile enunțate în directivă privind identificarea clienților, evidența și raportarea tranzacțiilor suspecte ar trebui extinse la un număr limitat de activități și profesii care au dovedit a fi vulnerabile la spălarea banilor.
- (16) Notarii și membrii profesiunilor juridice independente, așa cum sunt definiți în statele membre, ar trebui să intre sub incidența dispozițiilor directivei atunci când participă la tranzacții financiare sau corporative, inclusiv atunci când consiliază pe probleme fiscale, când există un risc major de a se abuza de serviciile acestor profesioniști în scopul spălării profiturilor obținute din activități criminale.
- (17) Totuși, în cazurile în care membrii independenți ai profesiunilor juridice, recunoscuți și controlați legal, cum ar fi avocații, evaluează poziția juridică a unui client sau reprezintă un client într-un proces, nu ar fi oportun ca directiva să le impună raportarea, în legătură cu aceste activități, a unor eventuale suspiciuni privind spălarea de bani. Este indicat să se exonerizeze de orice obligație de a raporta informațiile obținute înainte, în timpul sau după desfășurarea procesului sau în timpul evaluării situației juridice a unui client. Astfel, consilierea juridică rămâne supusă obligației de păstrare a secretului profesional cu excepția cazului în care consilierul juridic participă la activități de spălare a banilor, consilierea juridică este oferită în scopul spălării banilor sau avocatul știe că clientul dorește consiliere juridică în scopul spălării banilor.
- (18) Serviciile direct comparabile trebuie să fie tratate în același mod când sunt practicate de oricare dintre profesioniștii la care se referă prezenta directivă. Pentru a asigura respectarea drepturilor prevăzute în Convenția Europeană pentru Protecția Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (CEDH) și în Tratatul Uniunii Europene, în cazul auditorilor, contabililor externi și consilierilor fiscali care, în unele state membre, pot apăra sau reprezenta un client în cadrul unei acțiuni judiciare sau pot evalua situația juridică a unui client, informațiile pe care le obțin în exercitarea acestor activități nu trebuie să fie supuse obligației de raportare în conformitate cu directiva.
- (19) Directiva face referire, pe de o parte, la „autoritățile responsabile de combaterea spălării banilor” la care trebuie trimise rapoartele privind operațiunile suspecte și, pe de altă parte, la autoritățile îndreptățite prin legi sau regulamente să supravegheze activitatea oricăror instituții sau persoane care intră sub incidența directivei („autoritățile competente”). Se înțelege că directiva nu obligă statele membre să creeze astfel de „autorități competente” dacă acestea nu există și că asociațiile barourilor și alte organisme cu autoreglementare ale profesiunilor independente nu reprezintă „autorități competente”.
- (20) În cazul notarilor și juriștilor independenți, statele membre au dreptul, pentru a respecta obligația acestor profesioniști de a păstra discreția privind clienții, să nominalizeze barourile sau alte organisme cu autoreglementare ale profesiunilor independente drept organisme cărora acești profesioniști le pot adresa rapoarte privind posibile cazuri de spălare a banilor. Normele care reglementează regimul acestor rapoarte și posibila lor transmitere la „autoritățile responsabile de combaterea spălării banilor” și, în general, formele de cooperare între barouri sau organismele profesionale și aceste autorități trebuie determinate de către statele membre,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Directiva 91/308/CEE se modifică după cum urmează:

1. Articolul 1 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 1

În sensul prezentei directive:

- (A) Termenul «instituție de creditare» desemnează o instituție de creditare, așa cum a fost definită în articolul 1 alineatul (1) primul paragraf din Directiva 2000/12/CE ^(*) și include sucursalele în sensul articolului 1 alineatul (3) din directivă, amplasate în Comunitate, ale instituțiilor de creditare cu sediul în Comunitate sau în afara acesteia;

⁽¹⁾ JO C 251, 15.8.1997, p. 1.

⁽²⁾ JO L 351, 29.12.1998, p. 1.

(B) Termenul «instituție financiară» desemnează:

1. o întreprindere diferită de o instituție de creditare a cărei activitate principală este realizarea uneia sau a mai multora dintre operațiile incluse la numerele 2 - 12 și 14 din lista stabilită în anexa I la Directiva 2000/12/CE; acestea includ activitățile caselor de schimb valutar (birouri de schimb) și ale birourilor de transfer de bani;
2. o societate de asigurări autorizată în conformitate cu Directiva 79/267/CEE (**), în măsura în care efectuează activitățile reglementate de directiva respectivă;
3. o societate de investiții așa cum este definită în articolul 1 alineatul (2) din Directiva 93/22/CEE (**);
4. o societate de investiții colective care își comercializează propriile produse sau acțiuni.

Definiția instituției financiare include sucursalele amplasate în Comunitate ale instituțiilor financiare cu sediul central în interiorul sau în afara Comunității

(C) Termenul «spălarea banilor» desemnează următorul comportament, atunci când este intenționat:

- conversia sau transferul de proprietate, știut fiind că proprietatea provine dintr-o activitate criminală sau din participarea la o astfel de activitate, în scopul de a ascunde sau de a denatura proveniența ilicită a proprietății sau de a sprijini o persoană implicată în comiterea acestor activități pentru a se sustrage consecințelor juridice ale acțiunii sale;
- ascunderea sau denaturarea naturii, provenienței, amplasării, dispunerii, circulației și drepturilor referitoare la proprietate sau la dreptul de proprietate în legătură cu care autorul știe că provin dintr-o activitate criminală sau din participarea la o astfel de activitate;
- achiziționarea, deținerea sau utilizarea proprietății, știindu-se, în momentul primirii, că proprietatea provine dintr-o activitate criminală sau din participarea la o astfel de activitate;
- participarea la oricare din acțiunile menționate la alineatele anterioare, asocierea în vederea comiterii acestora, tentativa de comitere și asistența, instigarea, facilitarea și consilierea în vederea comiterii acțiunilor menționate.

Cunoașterea, intenția sau scopul, considerate elemente ale activităților menționate anterior, pot fi deduse din împrejurări obiective.

Spălarea banilor este considerată astfel chiar dacă activitățile care au generat proprietatea ce urmează a fi spălată au fost efectuate pe teritoriul unui alt stat membru sau al unei țări terțe.

(D) Termenul «proprietate» desemnează activele de orice fel, corporale sau necorporale, mobile sau imobile, tangibile sau intangibile, precum și documentele sau instrumentele legale care dovedesc dreptul de proprietate asupra acestor active sau drepturile legate de acestea.

(E) Termenul «activitate criminală» desemnează orice fel de implicare criminală în comiterea unei infracțiuni grave.

Infracțiuni grave sunt, cel puțin:

- oricare dintre delictele definite în articolul 3 alineatul (1) litera (a) din Convenția de la Viena;
- activitățile organizațiilor criminale definite în articolul 1 din Acțiunea Comună 98/733/JAI (****);
- fraudă, cel puțin gravă, definită în articolul 1 alineatul (1) și articolul 2 din Convenția pentru protecția drepturilor financiare ale Comunităților Europene (****);
- corupția;
- un delict care poate genera profituri substanțiale și care se pedepsește cu o sentință severă de detenție în conformitate cu legea penală a statului membru.

Statele membre modifică înainte de 15 decembrie 2004 definiția prevăzută la această liniuță pentru a o armoniza cu definiția infracțiunilor grave din Acțiunea comună 98/699/JAI. Consiliul invită Comisia să prezinte înainte de 15 decembrie 2004 o propunere de directivă care să modifice în acest sens prezenta directivă.

Statele membre pot desemna orice alt delict drept activitate criminală în sensul prezentei directive.

(F) Termenul «autorități competente» desemnează autoritățile naționale împuternicite prin lege sau reglementare să supravegheze activitatea oricăror instituții sau persoane care intră sub incidența prezentei directive.

(*) JO L 126, 26.5.2000, p. 1, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2000/28/CE (JO L 275, 27.10.2000, p. 37).

(**) JO L 63, 13.3.1979, p. 1, astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 95/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 168, 18.7.1995, p. 7).

(***) JO L 141, 11.6.1993, p. 27, astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 97/9/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 84, 26.3.1997, p. 22).

(****) JO L 351, 29.12.1998, p. 1.

(*****) JO C 316, 27.11.1995, p. 48.”

2. Se inserează următorul articol:

„Articolul 2a

Statele membre asigură faptul că obligațiile stabilite în prezenta directivă sunt impuse următoarelor instituții:

1. instituțiile de creditare definite la articolul 1 punctul (A);

2. instituțiile financiare definite la articolul 1 punctul (B) și următoarele persoane juridice sau fizice aflate în exercițiul funcțiunii:
3. auditori, contabili externi și consultanți fiscali;
4. agenții imobiliari;
5. notarii și alți membri ai profesiunilor juridice independente, când participă:
- (a) fie prin asistență la planificarea sau executarea tranzacțiilor pentru clienții lor privind
- (i) cumpărarea și vânzarea proprietăților imobiliare sau a firmelor;
- (ii) gestionarea banilor, valorilor mobiliare sau a altor active ale clientului;
- (iii) deschiderea sau gestionarea unei bănci, a unor conturi de economii sau de valori mobiliare;
- (iv) organizarea contribuțiilor necesare pentru crearea, funcționarea sau gestionarea societăților;
- (v) crearea, operarea sau gestionarea trusturilor, companiilor sau structurilor similare;
- (b) sau acționând în numele clientului în orice tranzacție financiară sau imobiliară;
6. distribuitorii de produse de mare valoare, cum ar fi pietre sau metale prețioase sau lucrări de artă, licitatorii, ori de câte ori plata se face în numerar, iar valoarea sa depășește 15 000 EUR;
7. cazinouri.”
3. Articolul 3 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 3

- (1) Statele membre se asigură că instituțiile și persoanele menționate în prezenta directivă solicită identificarea prin documente justificative a clienților atunci când inițiază relații de afaceri, în special în cazul în care clienții sunt instituții, când clienții își deschid un cont sau un cont de economii sau când li se oferă facilități legate de depozitarea valorilor.
- (2) Cerința de a realiza identificarea se aplică și la orice tranzacție cu altfel de clienți decât cei menționați la alineatul (1), care implică o sumă de peste 15 000 EUR, fie că tranzacția este efectuată într-o singură operație, fie în mai multe operații care par să aibă legătură una cu alta. Atunci când suma nu se cunoaște în momentul efectuării tranzacției, instituția sau persoana în cauză recurge la identificare imediat ce a aflat suma și stabilește că pragul a fost atins.
- (3) Prin derogare de la alineatele precedente, cerința de realiza identificarea în cazul polițelor de asigurare eliberate de

societățile de asigurări în sensul Directivei 92/96/CEE a Consiliului din 10 noiembrie 1992 pentru coordonarea dispozițiilor legale, administrative și de reglementare cu privire la asigurarea de viață directă (Directiva a treia privind asigurarea de viață) (*), în cazurile în care societățile de asigurări efectuează activități reglementate de această directivă, nu se aplică atunci când valoarea primei periodice care se plătește într-un an nu depășește 1 000 EUR sau când se plătește o singură primă de 2 500 EUR sau mai puțin. Dacă valoarea primei periodice sau valorile care se plătesc într-un an cresc astfel încât depășesc pragul de 1 000 EUR, identificarea este obligatorie.

(4) Statele membre pot specifica faptul că realizarea identificării nu este obligatorie pentru polițele de asigurare privind sisteme de pensii încheiate pe baza unui contract de angajare sau datorită ocupației asiguratului, cu condiția ca aceste polițe să nu conțină nici o clauză de renunțare și să nu fie folosite ca garanție pentru un credit.

(5) Prin derogare de la alineatele anterioare, toți clienții cazinourilor se vor identifica atunci când cumpără sau vând fise de joc cu o valoare de peste 1 000 EUR.

(6) Cazinourile aflate sub supravegherea statului se consideră că au respectat obligația de identificare stabilită în prezenta directivă dacă înregistrează și identifică clienții imediat la intrare, indiferent de numărul de fise cumpărate.

(7) În cazul existenței unor suspiciuni dacă clienții menționați în alineatele anterioare acționează în nume propriu, sau dacă este sigur că nu acționează în nume propriu, instituțiile și persoanele menționate în prezenta directivă iau măsuri rezonabile pentru a obține informații privind identitatea reală a persoanelor în numele cărora acționează clientul.

(8) Instituțiile și persoanele menționate în prezenta directivă efectuează această identificare chiar dacă valoarea tranzacției este mai mică decât pragul stabilit, oricând există o suspiciune de spălare de bani.

(9) Instituțiile și persoanele care fac obiectul prezentei directive nu sunt supuse cerințelor de identificare prevăzute în prezentul articol dacă clientul este o instituție de creditare sau financiară menționată în prezenta directivă sau o instituție de creditare sau financiară situată într-o țară terță care impune, în opinia statului membru relevant, cerințe echivalente celor cuprinse în prezenta directivă.

(10) Statele membre pot dispune că cerințele de identificare referitoare la tranzacțiile menționate în alineatele (3) și (4) sunt îndeplinite dacă se stabilește că plata aferentă tranzacției este debitată dintr-un cont deschis în numele clientului la o instituție de credit reglementată de prezenta directivă în conformitate cu cerințele specificate în alineatul (1).

(11) Statele membre asigură în orice situație că instituțiile și persoanele care fac obiectul prezentei directive iau măsuri specifice corespunzătoare pentru compensarea riscului major de spălare de bani care apare la stabilirea de relații de afaceri sau la inițierea unei tranzacții cu un client care nu a fost prezent fizic în vederea identificării (tranzacții care nu au loc «față în față»). Astfel de măsuri asigură stabilirea identității clientului, de exemplu, solicitându-se ca dovezi documente suplimentare sau măsuri suplimentare pentru verificarea sau certificarea documentelor furnizate sau confirmarea de către o instituție aflată sub incidența prezentei directive sau solicitându-se ca prima plată a operațiilor să fie efectuată printr-un cont deschis în numele clientului la o instituție de creditare reglementată de prezenta directivă. Procedurile de control intern prevăzute în articolul 11 alineatul (1) țin cont în special de aceste măsuri.

(*) JO L 360, 9.12.1992, p. 1, astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 2000/64/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 290, 17.11.2000, p. 27)."

4. La articolele 4, 5, 8 și 10 termenii „instituții de creditare și financiare” se înlocuiesc cu „instituții și persoane reglementate de prezenta directivă”.
5. Articolul 6 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 6

(1) Statele membre se asigură că instituțiile și persoanele reglementate de prezenta directivă, precum și directorii și angajații acestora cooperează în totalitate cu autoritățile responsabile pentru combaterea spălării banilor:

- (a) prin informarea acestor autorități, prin autosesizare, despre orice fapt care ar putea indica o spălare de bani;
- (b) prin furnizarea către autorități, la cererea acestora, a tuturor informațiilor necesare, în conformitate cu procedurile stabilite de legislația în vigoare.

(2) Informațiile menționate la alineatul (1) se trimit la autoritățile responsabile de combaterea spălării banilor din statul membru pe al cărui teritoriu este situată instituția sau persoana care trimite informațiile. Persoana sau persoanele desemnate de instituții și persoanele în conformitate cu procedurile prevăzute în articolul 11 alineatul (1) litera (a) transmit informațiile în mod normal.

(3) În cazul notarilor și membrilor independenți ai profesiunilor juridice menționați la articolul 2a alineatul (5), statele membre pot desemna un organism cu autoreglementare al profesiei respective drept autoritate care trebuie să fie informată despre faptele prevăzute în alineatul (1) litera (a) și, în acest caz, stabilește formele de cooperare adecvate între organismul respectiv și autoritățile responsabile de combaterea spălării banilor.

Statele membre nu sunt obligate să aplice obligațiile prevăzute în alineatul (1) notarilor, membrilor independenți ai profesiunilor juridice, auditorilor, contabililor externi și consilierilor fiscali referitor la informațiile pe care aceștia le primesc sau le obțin de la unul dintre clienții lor, în timpul evaluării situației juridice a clientului sau în cursul apărării sau reprezentării clientului respectiv într-o acțiune în instanță sau în legătură cu o acțiune în instanță, inclusiv în cazul consilierii privind înaintarea unei acțiuni în instanță sau evitarea acesteia, indiferent dacă aceste informații sunt primite sau obținute înainte, în timpul sau după acțiunile în instanță.”

6. Articolul 7 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 7

Statele membre se asigură că instituțiile și persoanele reglementate de prezenta directivă se abțin de la efectuarea tranzacțiilor despre care știu sau bănuiesc că sunt legate de spălarea banilor până la înștiințarea autorităților menționate în articolul 6. În condițiile stabilite de legislația națională, autoritățile pot cere ca operațiunea să nu fie executată. Atunci când o astfel de tranzacție este suspectă de spălare de bani și când abținerea este imposibilă sau este de natură să împiedice eforturile de urmărire a beneficiarilor operațiunii bănuite a fi spălare de bani, instituția și persoanele în cauză anunță autoritățile imediat după aceea.”

7. Textul actual devine alineatul (1) și următorul text se adaugă la articolul 8:

„(2) Statele membre nu sunt obligate, în conformitate cu prezenta directivă, să aplice obligația prevăzută în alineatul (1) profesiunilor menționate în al doilea paragraf din articolul 6 alineatul (3).”

8. Articolul 9 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 9

Dezvăluirea cu bună credință către autoritățile responsabile de combaterea spălării de bani de către o instituție sau persoană menționată în prezenta directivă sau de către un angajat sau director al unei astfel de instituții sau persoane, a informațiilor prevăzute în articolele 6 și 7, nu constituie o încălcare a vreunei restricții privind dezvăluirea informațiilor impuse prin contract sau prin orice dispoziții legale, de reglementare sau administrative și nu angajează răspunderea instituției, persoanei sau directorilor sau angajaților acesteia în nici un mod.”

9. Paragraful următor se adaugă la articolul 10:

„Statele membre se asigură că organismele de supraveghere împuternicite prin dispoziții legale sau de reglementare să supravegheze piețele bursiere, de schimb valutar și financiare informează autoritățile responsabile de combaterea spălării banilor dacă descoperă fapte care pot constitui dovezi de spălare de bani.”

10. Articolul 11 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 11

(1) Statele membre se asigură că instituțiile și persoanele vizate de prezenta directivă:

- (a) stabilesc proceduri adecvate de control intern și de comunicare pentru a împiedica și a preveni operațiunile legate de spălarea de bani;
- (b) iau măsurile adecvate ca angajații lor să fie la curent cu prevederile conținute în prezenta directivă. Aceste măsuri includ participarea angajaților implicați la programe speciale de instruire pentru a-i ajuta să recunoască operațiunile care ar putea fi legate de spălarea de bani precum și pentru a-i instrui cum să procedeze în astfel de cazuri.

Atunci când o persoană fizică care se încadrează în prevederile unuia din articolul 2a alineatele (3) - (7) își exercită activitățile profesionale ca angajat al unei persoane juridice, obligațiile din prezentul articol se aplică persoanei juridice respective și nu persoanei fizice.

(2) Statele membre se asigură că instituțiile și persoanele reglementate de prezenta directivă au acces la informații actualizate privind practicile spălătorilor de bani și indicații care pot duce la recunoașterea tranzacțiilor suspecte.”

11. În articolul 12 termenul „instituțiile de creditare sau financiare menționate în articolul 1” se înlocuiește cu „instituțiile și persoanele menționate în articolul 2a.”

Articolul 2

În termen de trei ani de la intrarea în vigoare a prezentei directive, Comisia efectuează o examinare specială, în contextul raportului prevăzut în articolul 17 din Directiva 91/308/CEE, a aspectelor

legate de aplicarea liniuței a cincea din articolul 1 litera (E) privind regimul specific al avocaților și al membrilor independenți ai profesiunilor juridice, identificarea clienților în tranzacții care nu se fac față în față și implicațiile posibile asupra comerțului electronic.

Articolul 3

(1) Statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare aducerii la îndeplinire a prezentei directive până cel târziu la 15 iunie 2003. Statele membre informează imediat Comisia cu privire la aceasta.

Când statele membre adoptă aceste dispoziții, ele conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere în momentul publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(2) Comisiei îi este comunicat de statele membre textul principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 4

Prezenta directivă intră în vigoare la data publicării în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene*.

Articolul 5

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles, 4 decembrie 2001.

Pentru Parlamentul European

Președintele

N. FONTAINE

Pentru Consiliu

Președintele

D. REYNDERS